

ρότητα τῆς ἀτμοσφαίρας ἐβλέπομεν ἀκωλύτως ὁλόκληρον τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα, πολυάριθμα λέγω, ἀκρωτήρια προβαίνοντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλύσεις ὁρέων διασχίζουσας τὴν νῆσον καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν, ποταμοὺς ῥέοντας μεταξὺ χλοερωτάτων κοιλάδων Βεβαίως τοποθεσίαι ποικιλώτεραι καὶ τερπνότεραι τῶν μεταξὺ Γέδου καὶ Φουζιγιάμα δὲν ὑπάρχουσιν. Ἐνταῦθα μὲν βλέπεις μεγαλοπρεπὴ δένδρα καὶ παρ' αὐτὰ σιτοφόρους ἀγρούς, ἐκεῖ δὲ θάμνους ἀνθοστεφεῖς καὶ δάσος σύνδενδρον, καὶ ὁδὸν ἔχουσιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν στίχους αἰγοκλήματος, καὶ πορρωτέρω λευκοτάτους οἰκίσκους μεταξὺ δένδρων καὶ χλόης. Καλλιεργεῖται δὲ καλῶς ἡ γῆ, καὶ παράγει σίτον, κέγχρον, βυμβάκιον, καπνὸν καὶ τέιον· παράγει δὲ καὶ καρπούς καὶ λάχανα ἐν ἀφθονίᾳ, μόνον ζῶν ἑλλειψὶς σχεδὸν παντελὴς ὑπάρχει. Οὔτε ποιμνία, οὔτε πτηνὰ, οὔτε ἀγρῆμια εἶδαμεν, ἀλλὰ μόνον κύνας, ὄρνιθας καὶ ἀχθοφόρους τινὰς ἵππους· ἐμάθομεν ὅμως ὅτι τὰ πέραν τοῦ Φουζιγιάμα ὄρη πλουτοῦσι μικρῶν ἵππων ἀγρίων καὶ ἐλάφων καὶ ἀγριοχοίρων. Ὁ κυβέρνησις εἶχε προετοιμάσει σταθμοὺς, λουτρὰ, ὁπώρας, ποτὰ καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ πανταχοῦ ὑπεδέχοντο τοὺς περιηγητὰς αἱ ἀρχαὶ καὶ συνώδευον αὐτοὺς μέχρι τῶν ὁρίων τῆς ἰδίας περιφερείας. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς ἦτο προσηνὴς, περίεργος οὐχὶ ὁμῶς καὶ ὀχληρὸς, πρόθυμος καὶ σεμνός. Ὡς παρετήρησαν δὲ πάντες οἱ περιηγηταὶ εὐμένεια καὶ φαιδρότης ἐπικρατοῦσιν ἐν γένει εἰς τὰς φυσιογνωμίας τῶν Ἰαπόνων.

Αἱ ἐκρήξεις τοῦ Φουζιγιάμα δὲν εἶναι μὲν συνεχεῖς ἀλλὰ τρομεραί. Κατὰ τὴν συμβᾶσαν τὸ 1707 ἔτος αἱ ἐκσπενδονισθεῖσαι ὕλαι ἔφθασαν πολλὰς λεύγας μακρὰν· σωροὶ βράχων, λειβάδων, καὶ ἄμμου κατεπόντισαν τὰς πλευράς τοῦ ὄρους, καὶ ἡ πόλις αὐτὴ τοῦ Γέδου κατεκαλύφθη ὑπὸ τέφρας. Ἐκτοτε πολλάκις ἐσείσθησαν αἱ ὑπώρειαι, τὸ δὲ 1854 κατεστράφη ἡ πόλις Σιμόδα καὶ συνετρίβη ἡ ῥωσικὴ φρεγάτα Ἀρτεμις. Ὁ τρομερὸς δὲ οὗτος σεισμὸς δὲν περιωρίσθη εἰς μόνον τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Νίππον, ἀλλ' ἐξετάθη καὶ καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Τριάκοντα καὶ τέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Σιμόδας μέγα κύμα ὁμοιον πρὸς τὰ καταποντίσαντα τὴν πόλιν ταύτην, ἐξερράγη λαῦρον εἰς τὸν λιμένα καὶ τὰ κατώτερα μέρη τῆς πλουσίας πόλεως Ὁσάκας· ἀλλὰ καὶ ἡ Γέδος καὶ ὅλαι αἱ παρὰ τὸν λιμένα πόλεις ἐβλάφθησαν. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας κατεκρή μεθ' ὅλων τῶν ἱερῶν θησαυρῶν τὸ παλάτιον τοῦ μικάδου. Τὴν ὥραν ἐκείνην Ῥῶσοι, Ἀγγλοὶ, Ἀμερικανοί, Γάλλοι ἐφάνησαν πρὸς τε μεσημέριον καὶ βορρᾶν, ἀπὸ Ναγασάκης εἰς Ἀκιδάδην, οἱ δὲ Ἰαπωνοὶ ἀνεβόων ἐντρομοὶ ὅτι θεία δίκη ἐτιμώρει τὴν γῆν, ὡς μολυνθεῖσαν ὑπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν ξένων.

(Ἐπεὶται συνέχεια.)

ΚΛΑΡΙΣΗ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

—ooo—

Α'.

— Διὰ τί ὁ ὠραῖος αὐτὸς νέος καταδιώκει τὸ γεροντοκόριτσον αὐτὸ μὲ τὰ κρεμασμένα μαλλία καὶ τοὺς σουθλεροὺς ὤμους του ;

— Διὰ τί ἐπαίξε πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν κοιλαρᾶν ἐκεῖνον Ἀγγλον, τοῦ ὁποῖου ὁ ὄγκος φαίνεται ὅτι περιγελᾷ τὴν ἰσχνότητα τῆς ἀδελφῆς του Κορνηλίας ;

— Εἶδες τὴν ὠραίαν ἐκείνην ξανθὴν χορεύουσαν βάλς; ἡ μίς Ὀλγα Οὐϊνθσέμ εἶναι ἀνεψιά τῶν δύο ἐκείνων γερομυρμούριδων.

Οἱ λέγοντες ταῦτα ἐστέκοντο πλησίον παραθύρου καὶ ἐπεθεώρουν τὰς χορευούσας. Ὁ πρῶτος μάλιστα ὀπλίσας τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ κλασικὸν ὕελον παρετήρει πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔδειξαν αὐτῷ.

Ἡ μίς Ὀλγα ἦτο τινόντι θαυμαστή· ἦτο ἄλλη νύμφη ἐνάεριος· ἡ ξανθὴ κόμη τῆς ἐκάλλυνεν ἔτι μᾶλλον τὸ λαμπρὸν μέτωπόν της, καὶ οἱ γαλανοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον θεῖαν σεμνότητα καὶ ἱλαρότητα· καὶ τὸ μὲν σῶμα ἦτο λεπτὴ, μετρία δὲ τὸ ἀνάστημα· καὶ ὅτε ἐγύριζε στρόβυλον ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἐπάται τὸ ἔδαφος.

Ὅτε ὁ μετ' αὐτῆς χορεύων τὴν ἔφερεν εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἰσχνὴν Ἀγγλίδαν τὴν θεῖαν της, ἡ Ὀλγα ἔρριψεν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν ὠραῖον ἄγνωστον μὲ τὸν ὁποῖον συνωμίλει βλέμμα λαθραῖον καὶ ἄπορον, καὶ ἔπειτα νεύσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡχρίασε.

— Θὰ σκοτωθῇς μὲ τὴν μανίαν σου δὲ τὸ βάλς, εἶπεν ἐντόνως ἡ γραῖα, ρίψασα εἰς τοὺς ὤμους τῆς ἀνεψίας της τὸ εὐῶδες μανδύλιόν της.

— Φοβεῖσθε ὑπὲρ τὸ δέον, κυρία, εἶπε μειδιῶν ὁ ἄγνωστος· τὸ θάλλς εἶναι ἡ ζωὴ τῶν νέων.

Εἶπε καὶ προσεκάλεσε τὴν Ὀλγαν.

Πρῶτον τότε συνωμίλησαν οἱ δύο νέοι· ἀλλ' ἐπὶ τρεῖς ὥρας, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χοροῦ, τὰ βλέμματά των εἶπον περισσότερα καὶ τῶν περιεχομένων εἰς δέκα τόμους. Ὁ ἔρως ἔχει γλῶσσαν ἠλεκτρικὴν, ἥτις συντέμνει τὸν χρόνον ὡς πᾶσα ἄλλη ἠλεκτρικὴ ἐφεύρεσις· μόνη διαφορὰ ὑπάρχει ὅτι ἐκείνη χρονολογεῖται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἐν τοσούτῳ ἡ Ὀλγα ἔμαθεν ὅτι τὴν προτεραίαν ἦλθεν εἰς Νίκκιαν ὁ κύριος ἐκεῖνος, καὶ ὅτι ὁ ἄνεχώρει ἐντὸς ὀλίγου.

Τὴν εἶδεν ταύτην ἔδωκεν αὐτῇ ὁ ἄγνωστος μετὰ τινος λύπης, ὡς ἂν ἐπίστευεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρτεῖν τὴν διατριβὴν του. Ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς ἐλπίδος εἶναι νόμος· ὅθεν ἂν καὶ ἠγωνίζετο ὁ ξένος νὰ ἀποσύγῃ τὴν ἐπικίνδυνον γοητείαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ στροβύλου, ἐπλανᾶτο πάντοτε περὶ τὴν γραῖαν Ἀγγλίδαν, ἥτις, ἀσυνείθιστος οὖσα εἰς τοιαύτας φιλοφροσύνας, ἐδιπλασίασε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειάν της.

Ἀναγκαῖον νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς Ὀλγας καὶ τῆς οἰκογενείας της.

Ἀπορροανισθείσα ἐνῶ ἦτο ἐπὶ βρέφος, ἀνετράφη ἀπὸ τὸν θεῖόν της λόρδ Οὐϊνθσέιμ καὶ τὴν θεῖαν της μίς Κορνηλίαν, οἵτινες καὶ οἱ δύο ἔμεινον ἀγαμοί, ἐκεῖνος μὲν ἕνεκα πολυσαρκίας καὶ εὐηθείας, αὕτη δὲ ἕνεκα ιδιοτροποιῶν.

Ἡ δὲ Ὀλγα ἠλικιώθη μεταξὺ αὐτῶν εὐτυχῆς μὲν, ἀλλ' ἐνοχλουμένη ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν φροντίδα των διὰ τὴν ὑγείαν της. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἡ γραῖα κόρη καὶ ὁ γέρον ἀδελφός πη; ἡσθάνοντο παρακιμάζοντες τὴν ἀνάγκην νὰ βλαστήσῃ εἰς τὸ γεγηρακὸς στέλεχος τῆς προικωνίου οἰκαγενείας των βλαστὸς χλοερὸς, ἐπολλαπλασίαζον μέχρι κόρου τὰς περιποιήσεις των. Διὰ τοῦτο νομίζοντες ὅτι ἡ νεφελώδης Ἀγγλία βλάπτει τὴν ὑγείαν της ἀνεψιάς των, ἤλθον εἰς τὰ πέριξ τῆς Νικαίας, εἰς ὠραίαν κοιλάδα, ὅπου ὁ Οὐϊνθσέιμ ἠγόρασεν ἐξοχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μὲν μίς Κορνηλία ἔφερεν ἄπειρα κλωδία μὲ πτηνά, δὲν ἠξεύρω πόσα σκυλάκια καὶ ἄλλα ζῶα, ἡ δὲ Ὀλγα ἀνεπτύχθη ὡς ὠραῖον ἄνθος κήπου. Ἦτο δὲ δεκαεπτὰ ἐτῶν ὅτε ἐχώρευε μὲ τὸν ἄγνωστον, ὅστις δὲν ἀπεμακρύνετο πλέον ἀπὸ τὴν μίς Κορνηλίαν.

Πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἡ Ὀλγα ἠγνόει τὸ πάθος οὗ τινος ἡσθάνετο σήμερον τὰ πρῶτα συμπτώματα. Ἐὰν τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ ἐδύνατο νὰ ἐμβυτεύσῃ εἰς τὴν καρδίαν της, θὰ ἐτρόμαζε βλέπων πάθος τόσο σφοδρὸν εἰς σῶμα τόσο εὐθραστον καὶ λεπτόν.

Ἐν τοσούτῳ ἡ μίς Κορνηλία παρατηρήσασα τὸ ὠρολόγιόν της, εἶδεν ἔντρομος ὅτι εἶχε ρθάσει ἡ τρίτη. Ποτὲ ἡ Ὀλγα δὲν εἶχε μείνει τόσο ἀργὰ εἰς τὸν χορόν· πιθανὸν ἦτο ἄρα νὰ πάθῃ καταρροήν, βρογχίτην ἢ τοῦλάχιστον γρίππην· ἡ καλὴ μίς Κορνηλία μόνον τὰ σωματικὰ πάθη ἐφοβείτο.

Εἰς μάτην ἡ Ὀλγα ἐθεθαίωσεν ὅτι ἦτο κάλλιστα εἰς τὴν ὑγείαν της, ὅτι τὴν διασκεδάζεν ὁ χορὸς, ὅτι δὲν ἡσθάνετο διόλου κόπον. Ὁ λόρδ Οὐϊνθσέιμ ἐλθὼν εἶπεν εἰς αὐτὰς ὅτι ἡ τόση ἀργοπορία πιθανώτατον ἦτο νὰ προσβάλῃ τὴν ὑγείαν της. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἀπεχαιρέτισε καὶ χορὸν καὶ μουσικὴν καὶ . . . τὸν ὠραῖον ἄγνωστον.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ τελευταῖος τῶν ἀποχαιρετισμῶν ὑπῆρξεν εὐγλωττότατος· διότι ἐνῶ ὁ μὲν λόρδ Οὐϊνθσέιμ ἐσφιγγε τὴν δεξιάν τοῦ νέου του συμπατριώτου, ἡ δὲ μακρὰ καὶ ξηρὰ μίς Κορνηλία ἔνευεν ἐπιχαρίτως τὴν κεφαλὴν, ἡ Ὀλγα παρέδιδεν αὐτῷ τὸ πολυτιμώτερον μέρος τῆς ψυχῆς της. Ἀλλὰ καὶ ὁ νέος ἔρριψε πρὸς αὐτὴν ἀφάτου λύπης βλέμμα. Εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἡ Ὀλγα ἀκαταπαύστως νεύοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀγνοῶ πῶς εἶδε τὸ βλέμμα τοῦτο.

Β'.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ λόρδ Οὐϊνθσέιμ εἶχε δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του συγγενεῖς του νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ Ἀμερικῆς, τὸν Κ. καὶ τὴν Κ. Λερβίλ, τῶν ὁποίων ἡ θυγάτηρ, καθὼ ἐξαδέλφη, καὶ ἕνεκα συμπαθείας γεννηθείσης ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους χαρακτῆράς των, ἔγινε εἰλικρινεστάτη φίλη τῆς Ὀλγας.

Μετὰ τὸν χορόν ἡ Ὀλγα εἶχε κοιμηθῇ πολὺ ἀργά· καὶ ὅμως ἐσηκώθη ἐνωρίς καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὸ δω-

μάτιον τῆς ἐξαδέλφης της μὲ πολλὰς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ τῇ ἐννοήσωσιν οἱ αὐστηρότατοι ἱατροὶ της, ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία της, ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Πῶς, τόσο ἐνωρίς! . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἀμερικανὴ· ἂν σ' ἐβλεπεν ἡ θεία σου!

— Ἡ θεία μου κοιμᾶται εὐτυχῶς, ἐξαδέλφη μου. Μὲ φαίνεται ὅτι ἡ ὑγεία μου εἶναι σήμερον δέκα φορές καλλιτέρα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμέρα ἦτο καὶ θερμὴ καὶ ἀνέμελος, κατέβησαν εἰς τὸν κήπον ὁμιλοῦσαι διὰ τὸν χορόν τῆς προτεραίας. Κατὰ τὸ λέγειν τῆς Ὀλγας ποτὲ δὲν ὑπῆρξε χορὸς τόσο ὠραῖος καὶ τόσο ζωνρὸς. Θὰ ἐθεθαίωσεν ἀδιστάκτως ὅτι θεαὶ διεδέχθησαν τὰς γυναῖκας, ὅτι ἡ μουσικὴ κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅτι αἱ λυχναὶ ἐξηκόντιζον ῥῶς μαγικόν, ὅτι τὰ ἄνθη εἶχον θείας εὐωδίας, καὶ ὅτι, παρὰ τὸ σύνηδες, οἱ ἄνδρες δὲν ἐπαιζον ἀλλ' ἦσαν εὐπροσήμεροι.

— Διὰ τί, ὠραία μου Κλαρίση, δὲν ἤλθες καὶ σὺ εἰς τὸν χορόν; ἠρώτησε μετὰ τὸ τέλος τῆς περιγραφῆς της.

— Διότι δὲν θέλω, ὡς σὲ εἶπα, νὰ διασκεδάζω χωρὶς τὸν ἀρραβωνιστικόν μου.

— Καὶ πότε ἔρχεται;

— Τὸν περιμένω.

— Καὶ τὸν ἀγαπᾷς;

— Δὲν σὲ τὸ εἶπα μυριάκις;

— Ἴσως δὲν τὸ ἐκαλοκατάλαβα . . . Λέγε με λοιπὸν διὰ τὸν ἀρραβωνιστικόν σου.

Ἡ Κλαρίση ἠτένισε τὴν ἐξαδέλφην της μειδιῶσα, καὶ τὴν ἠρώτησε·

— Διὰ τί ἐννοεῖς σήμερα καλλιτέρα ἀπὸ χθὲς τὰ ξεμυστηρέματά μου; . . . Διὰ τί ὁ χθεσινὸς χορὸς σ' ἐράνη τόσο λαμπρὸς; καὶ διὰ τί ἐξύπνησες τόσο πρῶτ;

Ἐνῶ δὲ ἡ Ὀλγα ἐπροσπάθει νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν της·

— Οἱ γονεῖς μας, εἶπεν ἡ Κλαρίση, ἔχουν ἄδικον πιστεύοντες ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι ἱκανοὶ νὰ μᾶς κρίνουν· ἡ μίς Κορνηλία θὰ σὲ στείλῃ, ὡς χθὲς, εἰς τὴν διδασκαλίαν σου, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐὰν ἐσώζετο καμμία σου κοῦκλα θὰ σ' ἐστελλε καὶ αὐτήν. Ἐγὼ ὅμως ἡ ὁποία εἶμαι εἴκοσι χρόνων ἐνόησα ἀπὸ τὴν πρώτην σου λέξιν ὅτι τὸ χθεσινὸν παιδί ἔγινε νέα κόρη. Τώρα εἵμεθα εἰς τὴν αὐτὴν σειράν· ὁμιλοῦμεν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, καὶ αἰσθανόμεθα τὰ αὐτὰ αἰσθήματα· ἀγαπᾷς, Ὀλγα μου!

— Ποῖον, προφήτη μου;

— Δὲν εἶμαι προφήτης ὅσον φαντάζεσαι. Ὡς καὶ ἡ μίς Κορνηλία εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀπλῆ θνητὴ. Κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρομεν ὅτι ἡ θεία σου ἔχει πάντοτε τὸν νοῦν της εἰς τὰς ὠραίαις της ἐλθετικὰς ἀγγελάδας, εἰς τὴν σκούφιαν της, ἡ ὁποία ὁμοιάζει ἱτέαν, καὶ εἰς τὸν σάκκον τοῦ ταξιδίου της, ἐνῶ ἐγὼ ἐχώρευα, ὅπως καὶ σὺ, εἰς ἀπαράμιλλον χορόν· ἤμεθα τότε εἰς Νεοθύρακον, καὶ ἐκεῖ ἀπῆντησα τὸν ἀρραβωνιστικόν μου, τὸν σὶρ Ἐδουάρδον Λῳδιγκστον.

Ἡ Ὀλγα ἐστέναξε, καὶ δάκρυ ὑγράνε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἴς' εὐτυχίης, εἶπε, Κλαρίση· θὰ τὸν ἰδῆς . . .
 Ἐγὼ εἶδα ὄνειρον . . .

— Εἶναι σπουδαῖον; Ἐλπίζε λαιπὸν! καὶ ἂν πρέπη νὰ λησμονήσῃς . . .

— Ποτέ!

Ἐπρόφερε δὲ οὕτω πως τὸ ποτὲ τοῦτο, ὥστε ἡ Κλαρίση ἐσιώπησε καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται. Καὶ αὐτὴ εἶχεν εἰπῇ ποτὲ διὰ τὸν σὶρ Ἐδουάρδον. Θλίψασα δὲ τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφης τῆς ἐψιθύρισεν·

— Ἐλπίζε λαιπὸν!

Στηριζόμεναι καὶ αἱ δύο εἰς μάρμαρον ἀφ' οὗ ἔλειπε τὸ ἀγάλμα, παρίσταναν εἰκόνα ἐπαγωγὸν μὲν ἄλλ' ἀνομοίαν.

Παρὰ τὴν μικρὰν καὶ ξανθὴν καὶ ἀγγελικὴν Ὀλγαν ἐστέκετο μεγάλη καὶ ἀγέρωχος ἡ ἐρυθροπάρειος καὶ ῥοδαρόχειλος Ἀμερικανὴς, τὴν κόμην ἔχουσα λαμπρὰν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ ἀστραπηόλους. Ἐβλεπες ὅτι παρίστανε τὴν δύναμιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ βίου· εἰς ἓνα λόγον ἦτο αὐτὸ τὸ κάλλος πράγματι, ἐνῶ τὸ τῆς Ὀλγας ἦτο ἰδανικόν.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἠθικὸν ἦσαν ἀντίθετοι· ἡ μὲν Ὀλγα ἦτο σκέψις, εὐαισθησία, προσοχή, ἡ δὲ Κλαρίση δύναμις, θέλησις, προσταγή.

Ἡ ἀνομοιότης αὐτῇ τὰς καθίστα πλέον ἀξιολατρεύτους καὶ πολλοὶ θὰ ἐδίσταζον εἰς τίνα τῶν δύο νὰ δώσωσι τὸ μῆλον τῆς ἐριδος.

Γ'.

Τὸ ἐσπέρας ὅλοι ἦσαν ἄνω κάτω εἰς τὴν ἀμερικανικὴν οἰκογένειαν· διότι ἐπιστολὴ τις ἀπήγγειλε τὴν ἔλευσιν εἰς Νίκαιαν τοῦ Ἐδουάρδου Λώδινγκστον.

Ἡ Κλαρίση ἰδίως ἦτο ὅλη ἀνήσυχος, διότι πρὸ δεκαπέντε μηνῶν δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸν Ἐδουάρδον, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς δεκαπέντε μῆνας οὔτε στιγμὴ παρήλθε χωρὶς νὰ τὸν ἐνθυμηθῇ.

Ἡ δὲ Ὀλγα ἐδείκνυε προσπάθειαν πρὸς ὅλα ταῦτα ὥς ἂν ἀπέβλεπον αὐτὴν· ἤθελε νὰ διαλυθῇ τὸ ὄνειρόν της τῆς προτεραίας, καὶ ἀδιάφορον πρὸς ὠφέλειαν τίνος· διὸ ἀδιακόπως ἐγίνοντο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἐξαδέλφης τῆς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις. Δὲν ἤξεύρω ποσάκις ἡ Κλαρίση διηγήθη πῶς ἐγνώρισε τὸν Ἐδουάρδον.

Καὶ αὐτὴ εἰς χορὸν τὸν ἐγνώρισεν. Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ἀνθυποπλοίαρχος εἰς πλοῖον ἀγγλικὸν παραπλόν εἰς Ἀμερικὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὅτε ἐμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Νεοβοράκου ἀπεφασίσθη ὁ γάμος τοῦ μετὰ τὴν Κλαρίσιν, ἐσυμφώνησαν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς Νίκαιαν, ὅπου ἐσκόπει νὰ μεταβῇ ἡ οἰκογένεια.

Καὶ πικρὸς μὲν ὑπῆρξεν ὁ χωρισμός· ἐπειδὴ ὅμως ἐδόθησαν ὅρκοι πολλοί, ἐπὶ μάρτυρι τῷ Θεῷ, ὅτι ἡ ἀμοιβαία πίστις των θὰ διήρκει εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ἡ πικρία συνεκεράσθη καὶ μετὰ τινὰ γλυκύτητα.

Ἐν τοσοῦτῳ ἔλθοῦσά τις ὑπηρέτης παρεκάλεσε τὴν Κλαρίσιν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρὸς της· ἐνόησε λαιπὸν ὅτι ἦλθεν ὁ μνηστήρ της καὶ σχεδὸν ἐλειποθύμψεν· ἀλλ' ἡ Ὀλγα μειδιάσασα ἔσυρεν αὐτὴν καὶ εἶπε·

— Τόσον τρομερὰ εἶναι ἡ εὐτυχία; Ἐλα, ὑπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν τὸν ὠραῖον ἀρραβωνιστικόν σου.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψωμεν τὸ πρῶτον βλέμμα, τὸ ὅποιον ἐρρύψαν αἱ δύο ἐξαδέλφαι καὶ ὁ νέος πρὸς ἀλλήλους ὅταν ἐφάνησαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο στιγμὴ δράματος. Ὅτε εἰσῆλθον ἡ μὲν Κλαρίση ἦτο ὠχρὰ καὶ τεταραγμένη, ἡ δὲ Ὀλγα φαιδρά. Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος ἔτρεξε νὰ φιλήσῃ δεξιὰν παθητὴν, καὶ, παράδοξος θεατρικὴ ἀλλοίωσις! τὰ μὲν χεῖλη τοῦ ἤγγισαν παγιωμένα τὴν χεῖρα ταύτην, ἡ δὲ Ὀλγα ἔγεινε κάτωχρος καὶ λευκὴ ὡς μάρμαρον.

Διότι ὁ Ἐδουάρδος Λώδινγκστον ἦτο ὁ ἀγνωστος τοῦ χοροῦ.

Ἡ Κλαρίση ἀνένηψεν ἐν τοσοῦτῳ ἀπὸ τὴν πρῶτην συγκίνησιν, ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Ὀλγα ἦσαν τεταραγμένοι· καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ κρύπτονται καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των. Τί δικαίωμα εἶχον νὰ ἐπιποθῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ νὰ ἀναγνωρισθῶσι; Δὲν ἐχωρίσθησαν χθὲς ὡς ξένοι μὴ μέλλοντες πλέον νὰ ἐνταμωθῶσιν.

Ἀλλ' ἡ σύμπτωσις δὲν εἶναι πάντοτε εὐμενής· ἂν καὶ εἶχεν εἰπεῖ πατὴρ ἡ Ὀλγα, θὰ ἐληπμόνει μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὸν Ἐδουάρδον· καὶ αὐτὸς δὲ, ἐξαναβλέπων τὰ ἀκαταμάχητα θέλητρά της Κλαρίσης, οὔτε θὰ ἐνθυμεῖτο τὴν στιγμιαίαν συνάντησιν. Ἀλλ' εὐρέθησαν ἀπροσδοκῆτως καὶ αἶφνης ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς ὦραν καθ' ἣν θὰ ἔβλεπον ἰδίως ὀφθαλμοῖς τὸ ἐμπόδιον. Ἰδοὺ λόγος ἰσχυρότατος νὰ δικαιωνισθῇ τὸ ἀμοιβαῖόν των αἶσθημα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅλα μετεβλήθησαν εἰς τὴν ἑως τότε εἰρηνικὴν ἐκείνην οἰκίαν. Ἡ Ὀλγα ἦτο ἕως τότε ἡ ψυχὴ της οὕτως εἰπεῖν, σήμερον δὲ ἔγεινε τὸ φάντασμά της. Ἡ κυρία λύπη της τὴν κατέτηκεν ἀδιακόπως, ὡς δηλητήριο μικρὸν κατὰ μικρὸν διδόμενον καὶ βραδέως ἐνεργοῦν· οὐδεὶς δὲ ἐνόει τὴν αἰτίαν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκλείετο εἰς τὸ δωμάτιόν της μελαγχολικὴ καὶ προσήχετο· ἔπειτα δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ της περιζώσθησαν ἀπὸ κύκλον μαυρωπὸν, κακὸν σημεῖον εἰς τὰς νέας. Τὸ πρόσωπόν της ἠλλοιώθη καὶ ἐμαράνθησαν τὰ ἀνθηρὰ χρώματά της. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας δὲν ἐγνωρίζετο πλέον ἡ ἐναέριος καὶ ἀξιολάτρευτος χορεύτρια τοῦ τελευταίου χοροῦ.

Ἐὰν ἐλέγομεν ὅτι ἠλαττώθη καὶ τὸ κάλλος της δὲν θὰ ἐλέγομεν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ὄψις της πασχούσης ἤρμαζεν εἰς τὸ εἶδος τοῦ κάλλους της, καὶ καθίστα αὐτὸ ἀγγελικώτερον.

Ὁ λόρδ Οὐίνθσεϊμ ἤρχισεν νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν ἀνεψιάν του· ἡ δὲ μὲς Κορνηλία κατέκρινε τοὺς ἰατροὺς ὡς ἀμαθεῖς, τὸν χορὸν ὡς θανατηφόρον, τὰς ἐλβετικὰς ἀγελάδας ὡς μὴ προαγούσας πλέον καλὸν γάλα, τοὺς πρωῒνους περιπάτους ὡς βλαβεροὺς, τὴν βρογχὴν, τὸν ἥλιον, τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν, τὰ στοιχεῖα, τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰ ζῶα.

Ὅσάκις ἡ Ὀλγα ἐπεθύμει τὴν μοναξίαν, τὴν ἐρριπτον μεταξὺ γραϊδίων, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὀπίων ἦτο δύσκολον νὰ σωθῇ· ἐὰν πάλιν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν της, ἐζήτει νὰ ὑπάγῃ εἰς μέρος φαι-

δρὸν, τὴν ἐμποδίζον λέγοντες ὅτι ὁ θόρυβος τὴν βλάπτει. Ἡ μὲς Κορνηλία μάλιστα κατεβασάνιζε τὴν ταλαίπωρον Ὀλγαν· ἐάν ποτε ἡ ἀνεψιά ὑπεβή-
θούριζεν ἤχόν τινα ἀρμόζοντα εἰς τὴν μελαγχολικὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς της, εὐθὺς ἰδοὺ ἡ θεία τὴν παρεκίνει νὰ περιποιηθῇ τὸ στῆθος της, καὶ ἀπὸ τὸ κύμβαλον τὴν ἔφερεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου εὗρισκε τέιον, ἱατρικὰ ἐναντίον τοῦ βηχὸς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Οὐδ' ἡ Κλαρίση ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς ἰθι-
κῆς καὶ φυσικῆς ἀλλοιώσεως τῆς ἐξαδέλφης της. Ναί μὲν τὴν ἠρώτα ἐνίοτε περὶ τῶν ἀναμνήσεών της· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ὀλγα δυσηρεστεῖτο, ἐδιόζετο νὰ σιωπήσῃ. Διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ ἔμενε πάντοτε πλησίον της· ἕνεκα τούτου καὶ αὐτὸς ὁ Ἐδουάρδος τὴν ἔβλεπε καθημερινῶς. Ἡ νέα αὕτη βάσανος τὴν ὁποίαν ἐπρο-
ξένει ἐν ἀγνοίᾳ εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἠγάπα, κα-
τέστη ἀφόρητος.

Ὁ μὲν Ἐδουάρδος ἔγεινεν ὡς ἄλλο αὐτόματον· καὶ τὸ μειδιάμα καὶ οἱ λόγοι του ἐφαίνοντο μηχανικοί· ἡ δὲ Κλαρίση δὲν ἐγνώριζε πλέον τὸν μνηστῆρά της· ἀλλὰ τοσοῦτον ἠγνάει τὴν ἀλήθειαν, ὥστε πολλάκις ἐπέπληξε τὴν ἐξαδέλφην της ὅτι ἀπέφευγε τὸν Ἐ-
δουάρδον.

Μίαν τῶν ἡμερῶν καθ' ἣν ἡ Ὀλγα ἐφαίνετο πλέον ἡσυχος, ὁ ἱατρὸς διέταξε νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲς Κλαρίση δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν συντροφεύσῃ, παρεκάλεσε τὴν Κορνηλίαν καὶ τὸν Ἐ-
δουάρδον νὰ τὴν ἀντικαταστήσωσιν.

Ἡ Κλαρίση, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ περιπάτου ἠσθάν-
θη ἐπιθυμίαν, ἥτις ὅμως ἐξέλιπε μετὰ μικρόν, διότι δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς αὐτὴν ὁ μνηστῆρ της. Καὶ ὅμως ἡ συνδιάλεξις ἔγεινε ζωηρά. Ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις εἶ-
χε ταξειδεύσει πολὺ, διηγεῖτο τί εἶδε· καὶ ἐνῶ ἐσύγ-
κρινέ τινας χώρας, ἡ Κλαρίση εἶπε περίλυπος·

— Πόσον ἐνθυμοῦμαι τὴν ὥραίαν μου Ἀμερικὴν! συλλογιζομένη ὅτι ὁ Ἐδουάρδος τὴν ἠγάπα ἐκεῖ.

— Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν μᾶς κάμνουν οἱ ἄν-
θρωποι καὶ τὰ πράγματα συντελεῖ πρὸ πάντων εἰς
τὸ νὰ μορφώτῃ τὴν ἐπιθυμίαν μας, εἶπεν ὁ Ἐδουάρ-
δος. Ἡ καρδιά μου μ' ἔσυρε καὶ μὲ κρατεῖ εἰς τὴν
Νίκαιαν· αὕτη λοιπὸν εἶναι ἐπίγειός μου παράδεισος.

Καὶ ἔλεγε τὸν ἀλήθειαν ὁ Ἐδουάρδος.

— Ἡ Νίκαια, εἶπεν ἡ Κλαρίση, εἶναι ὥραία πό-
λις· ἀλλὰ σεῖς γνωρίζετε μόνον τὸ καλὸν τῆς μέρος.

— Εἶδ' ἀρκετὰ τοὺς κατοίκους της, τὴν νομάδα
ἀριστοκρατίαν ἡ ὁποία συρρέει ἐδῶ ἀπὸ ὅλον τὸν
κόσμον· ὁ τελευταῖος χορὸς ἦτο ὥραίος.

— Καὶ εἰσθε εἰς τὸν τελευταῖον χορόν;

— Μάλιστα.

Ἀλλὰ βλέμμα ταχὺ, ἱκετευτικόν, ἀκούσιον τῆς
Ὀλγας, βλέμμα νομιμοποιούν οὕτως εἰπεῖν τὴν συνε-
νοχὴν των, διέκοψε τὸν λόγον τοῦ ἀνθυποπλοιάρχου,
ὅστις εἶπεν·

— Τὸν ἐμισεῖδα.

Ἡ Ὀλγα εἶχε καταβιάσει τοὺς ὀφθαλμούς ὅτε
ἡ Κλαρίση τὴν παρετήρησε μὲ προσοχήν. Καὶ ἰδοῦσα
τὴν συνήθη ἀδιαφορίαν της ὡς πρὸς τὰ λεγόμενα,

εἶπε καθ' ἑαυτὴν μεμφομένη τὴν μωρὰν ιδέαν της·
— Ἡ ταλαίπωρος!

Καὶ ὡς ἂν ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ ἑαυτὴν ἠρώτησε
τὴν ἐξαδέλφην της·

— Θέλεις νὰ σὲ κάμω μίαν ἀνθοδέσμη;

— Ἀγαπάτε τὰ ἄνθη καὶ αἱ δύο, εἶπεν ὁ Ἐδου-
άρδος σηκωθείς ἀπὸ τὸ ἀγροτικὸν θρανίον ὅπου ἐκά-
θητο· συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς προσφέρω.

Αἱ δύο νέαι ἐσιώπων πρὸ μικροῦ· ἡ δὲ Κλαρίση
ἠρώτησε τὴν ἐξαδέλφην της·

— Πῶς εἶσαι;

— Χειρότερα, ἀπεκρίθη ἡ Ὀλγα, ἥτις τῶντι
εἶχε γίνοι κάτωχος.

Τρομάξασα ἡ Κλαρίση ἐσηκώθη καὶ ὑπεστήριξε
τὴν ἐξαδέλφην της, ἀλλ' αὕτη μόλις ἐπροχώρησεν ὀ-
λίγον καὶ ἐλειποθύμησεν. Ἡ Κλαρίση ἐκάλεσεν ἐντό-
νως τὸν Ἐδουάρδον, ὅστις ἰδὼν ἐκείνην λειποθυμοῦ-
σαν, δὲν ἐπρόφερε μὲν λέξιν, ἀλλ' ἔγεινε κάτωχος.
Ἡ Κλαρίση τὴν ἀπέθεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ
ἔτρεξε νὰ φέρῃ νερόν.

Μὲ ὅλην της τὴν λειποθυμίαν ἡ Ὀλγα ἠσθάνθη
τοὺς παλμούς της καρδίας τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ἐξωσ-
γονήθη. Καὶ μεγαλήτερα θαύματα καταρθώνει ἡ κλί-
σις! Καὶ ἐνῶ ἦτο κάτωχος ἠρυθρίασε, καὶ οἱ ὠραῖοί
της ὀφθαλμοὶ ἀνυψωθέντες ἐνευσαν πάλιν ὑπὸ αἰδοῦς.
Ἐκεῖνος δὲ παρετήρει τὴν φυσιογνωμίαν της· προδί-
δουσιν τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς της, καὶ κατεμέ-
τρει τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον καὶ αὕτη ἐπασχεν. Ἐλαβε
τὴν χεῖρά της, μετέδωκεν αὐτῇ θερμότητα, ἀναβᾶ-
σαν μέχρι τῆς καρδίας της καὶ εἶπε·

— Διὰ τί καταδικάζομεθα διὰ παντός; . . .

Ἀλλ' αὕτη ἀποσυρθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του
εἶπεν·

— Εἶμαι καλῆτερα.

Ἐν τοσοῦτῳ ἤρχετο ἡ Κλαρίση ἔχουσα τὸ μανδύ-
λιόν της βρεγμένον εἰς καθαρὸν νερόν· καὶ ἰδοῦσα τὴν
ἐξαδέλφην της ὀρθίαν ἐμειδιάσεν.

— Ἰδέ την, εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ Ὀλγα πρὸς
τὸν Ἐδουάρδον, ποῖος ἀρχαῖος ἢ νεώτερος ζωγράφος
δὲν θὰ ἐλάμβανε τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὥραίαν ταύ-
την γυναῖκα ὡς οὐράνιον ὑπόδειγμα;

Καὶ ἔρθασε τρέχουσα ἡ Κλαρίση κατακοκκίνους
ἔχουσα τὰς παρειάς, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της
ἐξήστραπτε πῦρ ἀδαμάντων. Ὁ Ἐδουάρδος ἐθαύμασε
τὸ ἄρατον ἐκεῖνο κάλλος, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ιδιό-
τητα νὰ ποικίλλεται· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανάφερε τὸ
βλέμμα εἰς τὴν ξανθὴν Ὀλγαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΕΓΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ.

—οοο—

Τὸ κολοσσιαῖον τοῦτο πλοῖον, περὶ οὗ ἐ-
γράψαμεν πολλάκις δημοσιεύσαντες καὶ τὴν
εἰκόνα αὐτοῦ, ἔπαθεν ἐσχάτως πάθημα δεινό-